

Január 2011

Connell zazvoní a Marianne otvorí dvere. Ešte stále má na sebe školskú uniformu, ale sveter si už vyzliekla, takže jej zostala iba blúzka, sukňa a pančušky, bez topánok.

Ó, ahoj, pozdraví Connell.

Pod ďalej.

Marianne sa zvrtné a vykročí po chodbe. Connell ju nasleduje a zatvára za sebou dvere. Po niekoľkých schodoch sa ocitne dole v kuchyni, kde si jeho matka Lorraine práve sťahuje rukavice. Marianne vyhupne na kuchynskú linku a vezme do ruky otvorený pohár s čokoládovou nátierkou, v ktorej nechala zapichnutú lyžičku.

Marianne mi prezradila, že si dnes dostal známky zo skúšobných testov, nadhodí Lorraine.

Áno, z angličtiny, odpovedá Connell. Prišli každá zvlášť. Môžeme ísť?

Lorraine úhľadne preloží gumové rukavice a schová ich pod umývadlo. Potom si začne vyberať sponky z vlasov. Connell si pomyslí, že by to pokojne dokázala urobiť aj v aute.

A počula som, že si hviezdil, pokračuje Lorraine.

Je medzi najlepšimi, rýchlo dodáva Marianne.

No, hej, utrúsi Connell. Aj Marianne hviezdila. Pôjdeme?

Lorraine sa pri odväzovaní zástery na chvíľu zastaví.

Nevedela som, že sa ponáhľame.

Connell vloží ruky do vreciek, potlačí mrzutý ston, no polohlasne sa pritom nadýchne, takže predsa vydá akýsi žalostný povzdych.

Ešte musím vyprázdniť sušičku, oznámi Lorraine. Potom pôjdeme. Dobre?

Connell neodpovedá, a keď Lorraine opustí miestnosť, iba zvesí hlavu.

Chceš? opýta sa Marianne.

Natiahne k nemu pohár s čokoládovou nátierkou. On si však ešte hlbšie zatlačí ruky do vreciek, akoby sa do nich snažil ukryť celý.

Nie, ďakujem, zahundre.

Dostal si dnes známky z francúzštiny?

Včera.

Connell sa oprie o chladničku a pozoruje Marianne, ako oblizuje lyžičku. V škole sa správajú, akoby sa nepoznali. Ostatní vedia, že Marianne býva v bielom sídle s príjazdovou cestou a že Connellova matka je upratovačka, ale nikto netuší, ako sú tieto dve veci prepojené.

Dostal som áčko, spresní. Čo máš z nemčiny?

Áčko, odpovie ona. Chvasceš sa?

Ty budeš mať určite plný počet bodov!

Ona pokrčí plecami. To ty ho budeš mať.

Si chytřejšia než ja.

Neber to v zlom, ale som chytřejšia než všetci ostatní.

Marianne sa zaškerí. Otvorene pohádza ľuďmi v škole. Nemá kamarátov a obedové prestávky trávi osamote čítaním románov. Mnohí ju vyslovene nenávidia. Otec jej zomrel, keď mala trinásť rokov, a Connell sa dopyčul, že odvtedy trpí akousi duševnou chorobou alebo čímisi podobným. Je pravda, že v škole je najchytřejšia. Connell sa bojí byť s ňou sám, ako

napríklad teraz, ale zároveň fantazíruje o veciach, ktoré by jej povedal, aby ju ohúrila.

Nie si najlepšia z angličtiny, poznamená.

Marianne si bezstarostne olizne zuby.

Chceš ma doučovať?

Connell pocíti, ako mu červenejú uši. Pravdepodobne ho len podpichovala, nenarážala na nič iné, ale keby aj áno, tak len preto, aby ho ponížila, pretože všetci v škole si myslia, že je stelesnením hnusu. Nosí ohavné topánky s hrubou podrážkou a nepoužíva mejkap. Pošepkáva sa, že si dokonca neholí nohy ani iné časti tela. A Connell počul, že keď sa raz v školskej jedálni obľiala čokoládovou zmrzlinou, išla na dievčenské toalety, vyzliekla si blúzku a oprala ju v umývadle. Je to obľúbená historka. Poznajú ju všetci. Ak by chcela, mohla by ho zhodiť už tým, že by ho v škole pozdravila. Uvidíme sa neskôr, utrúsila by pred všetkými. Nepochybne by ho tým strápnila, čo by si aj náležite vychutnala. No napriek tomu to ešte nikdy neurobila.

O čom ste sa dnes rozprávali so slečnou Nearyovou? vyzvedá Marianne.

Ach. O ničom. Neviem. O testoch.

Marianne krúti lyžičkou v pohári.

Páčiš sa jej? dobieďza.

Connell pozoruje, ako sa rýpe v čokoládovej nátierke. Uši mu ešte vždy horia.

Prečo sa pýtaš?

Božemôj, nespávaš s ňou, však?

Samozrejme, že nie. Vôbec to nie je vtipné, Marianne.

Prepáč, ospravedlní sa.

Vyzerá sústredene, akoby mu videla cez oči až dovnútra hlavy.

Máš pravdu, nie je to vtipné, uznáva. Prepáč.

Connell prikývne, pohľadom prejde po miestnosti a zabodne špičku topánky do ryhy medzi dlaždicami.

Niekedy mám pocit, že sa pri mne správa zvláštne, zdôverí sa jej nakoniec. Ale nikomu som o tom nepovedal.

Zdá sa mi, že aj v triede s tebou flirtuje.

Vážne?

Marianne prikývne. Connell si prejde rukou po krku. Slečna Nearyová učí ekonómiu. O jeho údajných citoch k nej sa v škole zoširoka klebetí. Niektorí dokonca vravia, že ju požiadal o priateľstvo na facebooku, čo nespravil a ani by sa o to nepokúsil. V skutočnosti sa o nič nesnaží ani jej nič nehovorí, len potichu sedí, kým ona vyvíja aktivitu. Po hodine si ho zavolá, rozpráva sa s ním o jeho životnom smerovaní a raz sa dokonca dotkla uzla jeho školskej kravaty. Nemôže sa s tým nikomu zdôveriť, pretože by si spolužiaci namýšľali, že má potrebu chvastať sa. V triede sa cíti príliš trápne a mrzuto, nedokáže sa sústrediť na učivo, len sedí a zíza do učebnice, až kým sa mu stĺpcové diagramy nezačnú hmýriť pred očami.

Ostatní si ma doberajú, že sa mi páči, rozhovori sa. Ale mne sa nepáči, vôbec. Hádám si nemyslíš, že ju v tom podporujem?

Nie, nič také som si nevšimla.

Akosi automaticky si utrie ruky do školskej košele. Všetci sú natoľko presvedčení jeho náklonnosťou k slečne Nearyovej, že niekedy o svojich citoch sám pochybuje. Čo ak na akejsi nevedomej úrovni po nej naozaj túži? Ani poriadne netuší, čo to znamená. Vždy keď mal v reálnom živote sex, bolo to také stresujúce a nepríjemné, až sa dohnal k myšlienke, že s ním niečo nie je v poriadku, že nedokáže mať intímny vzťah so ženami, že je spomalený vo vývoji. Potom sa prevrátil na chrbát a v mysli mu bežalo: Fuj, asi sa povraciam. Má naozaj

problém? Je možné, že ťažoba, ktorú cíti, keď sa slečna Nearyová nahne ponad lavicu, je v skutočnosti spôsob, akým on prežíva sexuálne vzrušenie? Ako zistí, či je to naozaj tak?

Mohla by som ísť namiesto teba za pánom Lyonsom, navrhne Marianne. Nevyzradím, že to mám od teba, iba mu poviem, čo som si všimla.

Kristepane, nie! Určite nie. Nikomu nič nehovor, dobre?

Dobre, dobre.

Pozrie na ňu, aby sa ubezpečil, že to myslí vážne, a potom prikývne.

Nie je to tvoja vina, že sa k tebe tak správa, ubezpečuje ho Marianne. Nerobíš nič zlé.

On potichu zašomre: Prečo si potom každý myslí, že sa mi páči?

Možno preto, lebo sa pri rozhovore s ňou takmer vždy červenáš. Ale nielen pri nej, máš ten typ pleti.

Connell sa zúfalo zachechce. Ďakujem, povie.

Je to pravda.

Hej, som si toho vedomý.

Aj teraz sa červenáš, oznamuje Marianne.

On zavrie oči a priloží si jazyk na podnebie. Počuje, ako sa Marianne chichoce.

Prečo si k ľuďom taká krutá? opýta sa.

Nie som krutá. Je mi jedno, či sa červenáš, nikomu to nepoviem.

Len preto, že to nikomu nepovieš, nemôžeš ľuďom hovoriť všetko, čo ti príde na jazyk.

Dobre, pritaká. Prepáč.

Connell sa otočí a cez okno nazrie do záhrady, ktorá svojou rozlohou pripomína skôr park. Je tam aj tenisový kurt a obrovská socha ženy. Pozrie von a tvárou sa priblíži k studené-

mu oknu. Keď ľudia rozprávajú príbeh, ako si Marianne vyprala blúzku v umývadle, hovoria to ako žart, ale Connell má dojem, že to nie je ozajstný dôvod. Marianne nikdy nechodila s nikým zo školy, nikto ju nevidel vyzlečenú, nikto ani len netuší, či sa jej páčia chlapci alebo dievčatá, a ona to nikomu nepovie. Ľuďom to na nej vadí a Connell si myslí, že ten príbeh o nej rozprávajú, aby si predstavili niečo, čo nemôžu vidieť.

Nechcem sa s tebou hádať, povie ona.

Nehádame sa.

Viem, že ma asi nenávidíš, ale si jediný človek, ktorý sa so mnou rozpráva.

Nikdy som nepovedal, že ťa nenávidím, namieta Connell.

To ju zaujme a zdvihne zrak. On sa jej zmätene vyhýba pohľadom, ale kútikom oka vidí, ako sa na neho pozerá. Keď sa zhovára s Marianne, cíti k nej úplnú dôveru. Mohol by jej o sebe povedať hocičo, aj tie najzvláštnejšie veci, a ona by ich nikdy nešírila ďalej, o tom je presvedčený. Keď je s ňou osamote, je to ako otvoriť dvere od normálneho života a potom ich za sebou zavrieť. Nebojí sa jej, v skutočnosti je veľmi pokojná, ale zároveň sa ho v jej prítomnosti zmocňujú obavy, pretože je celý zmätený a hovorí veci, ktoré by za normálnych okolností nikdy nepovedal.

Pred niekoľkými týždňami, keď čakal na Lorraine v hale, Marianne práve schádzala po schodoch oblečená v župane. Bol to iba jednoduchý biely župan, s uväzovaním okolo pásu. Vlasy mala mokré a pleť sa jej leskla, akoby na ňu naniesla krém. Len čo zbadala Connella, na chvíľu zaváhala a povedala: Nevedela som, že si tu, prepáč. Možno sa aj zapýrila, ale nie výrazne. Potom sa vrátila do svojej izby. On tam zostal stáť a čakal. Vedel, že sa v tej chvíli oblieka, a šaty, ktoré bude mať na sebe, až opäť zide dole, budú tie, pre ktoré sa rozhodla

až po tom, ako ho videla v hale. No Lorraine bola pripravená odísť, skôr než sa Marianne vrátila, takže sa nikdy nedozvedel, čo si napokon obliekla. V podstate ho to až tak nezaujímalo. Spolužiakom sa, samozrejme, nezmienil, že ju videl v župane, ani že sa červenala. Nie je to ich vec.

Páčiš sa mi, povie Marianne.

Connell pár sekúnd mlčí. Dôvernosť ich vzťahu je mučivá a takmer fyzickým tlakom gniavi jeho tvár a telo. Potom sa do kuchyne vráti Lorraine, uväzujúc si šatku na krku. Jemne zaklope na dvere, aj keď je otvorené.

Pripravený? opýta sa.

Áno, zamumle Connell.

Ďakujem za všetko, Lorraine, lúči sa Marianne. Uvidíme sa budúci týždeň.

Connell už stojí v kuchynských dverách a matka ho napomenie: Ty sa nevieš pozdraviť? On sa obzrie ponad plece a miesto Marianne sa prihovori dlážke. Áno, ahoj, zahundre. Na jej odpoveď nepočká.

V aute si matka zapne pás a pokrúti hlavou. Mohol by si sa k nej správať trochu milšie. Nemá to v škole práve jednoduché.

Connell zasunie kľúč do zapalovania a pozrie do spätného zrkadla. Som k nej milý, namieta.

V skutočnosti je veľmi citlivá, pokračuje Lorraine.

Môžeme zmeniť tému?

Lorraine vystrúha grimasu. Connell sa zadíva cez predné sklo a tvári sa, že ju nevidí.

SALLY ROONEY
NORMÁLNI ĽUDIA

Z anglického originálu *Normal People*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Faber & Faber v Londýne v roku 2018,
preložila Kristína Hečková

Vydalo vydavateľstvo Lindeni v Bratislave v roku 2020
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.

Číslo publikácie 2 141

Jazyková redaktorka Magdaléna Poppelková

Zodpovedná redaktorka Lucia Krajíčková

Technická redaktorka Jana Urbanová

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

I. slovenské vydanie

Tlač CENTA, spol. s r. o., Brno

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

© Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020
Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa
nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania
v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez
písomného súhlasu vydavateľa.

ALBATROS MEDIA